

ΣΟΥΛΗΣ ΛΙΑΚΟΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΟΨΕΩΣ

(τριάντα τρεις ανάσες)

καλντερίμι

Ο Σούλης Λιάκος είναι τραγουδοποιός από την Βέροια όπου ασκεί το επάγγελμα του φαρμακοποιού. Έγραψε μουσική για διάφορες θεατρικές σκηνές και έχει εκδώσει τρεις προσωπικούς δίσκους.

Τα σχέδια του βιβλίου φιλοτεχνήθηκαν από τον ζωγράφο Κώστα Αρώνη.

Τα κείμενα και την έκδοση επιμελήθηκε ο Γιώργος Λιδιός.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΟΨΕΩΣ

(τριάντα τρεις ανάσες)

©Copyright: Σούλης Λιάκος, Maya Chiararra & Εκδόσεις καλντερίμι

Απαγορεύεται οποιασδήποτε μορφής ή αναπαραγωγή μέρους ή όλου του βιβλίου χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη και του συγγραφέα.

Εκδόσεις καλντερίμι
Κεντρικής 2 (Πλ. Ωρολογίου), 59100 Βέροια
Τηλ. 2331504587, Email:tokalnterimi@gmail.com

ΣΟΥΛΗΣ ΛΙΑΚΟΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΟΨΕΩΣ

(τριάντα τρεις ανάσες)

καλντερίμι

Βέροια 2014

Στους κειμενορύχους και αποθησαυριστές μου
Δημήτρη Παπαστεργίου και Βασιλή Δασκαλάκη

Η ποίηση δεν δίνει ψωμί

Ludovico Ariosto

Λογαριασμός Όψεως Α'

Ένας παράνομος ραδιοσταθμός
ένας πειρατής
εκπέμπει
από μια κρυφή αίθουσα των σπλάχνων μου

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΥΛΗΣ

Έστρωσα καλάμια
από πάνω χώμα
κι άλλα καλάμια
κι άλλο χώμα.

Πάτησα γερά
τα ράντισα με νερό
τα πάκτωσα κι άλλο
μπήκα από κάτω.

Ας πέσουν τώρα
τα άστρα
στην σκεπή μου.

ΑΣΑΦΗΣ ΣΑΦΗΝΕΙΑ

Τα πράγματα από την κορυφή τους αναγνωρίζονται
μια υπόνοια αναδύεται από την ασάφειά τους.

Σκοντάφτουν βλέμμα και αφή τυχαία επάνω τους.

Είδωλα, ακούσματα, οσμές

ως να τ' αναγνωρίσεις

μικρό του νου μαρτύριο κι αστραφτερές εκπλήξεις.

Ως τότε, περιπλανιέσαι σε άγνωστους ήλιους.

Στεριές, μετεωρίτες απρόβλεπτοι

ατμόσφαιρες χρωματιστές, στροβιλισμοί σκοταδιών

σε οδηγούν στην χώρα των λωτοφάγων

κι όλα τρεμοσβήνουν πίσω.

Χαράζεις έναν-έναν τους καινούργιους σταθμούς

κι όταν έχει ολοκληρωθεί το σχήμα τους

αφού από καιρό έχει φαγωθεί κι ο τελευταίος λωτός

κι έτσι αρχίσουν πάλι όλα κάτι να θυμίζουν

σοφότερος γυρίζεις την πλάτη στην σαφήνεια

ξεκινώντας για τη επόμενη ασάφεια.

Στον ύπνο μου
δίνω μάχη με τα κύματα
θύμα στον βωμό
της ανεξήγητης μανίας τους

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΥΜΟΣ

Έβρεχε πολύ στα βουνά της κάτω Αφρικής
σύνεφα ποτάμια βρέχανε
ασταμάτητο θυμό
ρυάκια στον δρόμο του φούσκωνε ο Νείλος.
Στις πεδιάδες παντού
πλημμυρίζει ο θυμός, δυο μήνες τώρα
την λάσπη του.

Μετά

ξεχύθηκαν οι άνθρωποι
να σκαλίσουν αυτό που ήταν οργή
που ήτανε κάποτε σύννεφο
ευλογημένο μακρινό χώμα
το δώρο του άγιου θυμού.

Ο ΙΕΡΟΣ ΦΟΒΟΣ

Αχ, μην μου τον στερείτε
μη με αφήσετε χωρίς τον φόβο μου.

Πώς θα άντεχα το βαρύ φορτίο της καθαρότητας;
Πώς θ' άντεχα να διαπερνάει φως το τρύπιο κορμί μου;

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΝ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

Από το βάθος του στέρνου μου
ξεκινά το νεφέλωμα του Μαγγελάνου
το γαλάζιο νεφέλωμα του Ίππου
το απέραντο κοιμητήριο
και η αίθουσα τοκετών
της ζώνης του Ωρίωνα.

Ας αφήσω το άγνωστο μόνο του
εντός μου
να με απειλήσει

ΑΝΕΦΙΚΤΟ

Επειδή

δεν είναι αφή τα μάτια μου

το ακούμπισμα ταξίδι

η καρέκλα μου ιπτάμενο χαλί

κι ο νους μου συννεφάκια

δε γίνεται

η πέτρα άνθος

η θάλασσα έκρηξη

οι σταγόνες της φωτιά.

ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ

Μπήγω την καλύβα μου στη μέση του πελάγους

να 'ρχονται τα κύματα από φως

να μ' ακουμπάνε

μακριά από τη γη, τον κόσμο

μήπως και με αποκοιμίσουνε.

Να χτυπάνε τα χρώματα τα τρικυμισμένα

την καλύβα μου και μένα

για να θυμάμαι ότι είμαι φως.

Σαν άλλος πρόσφυγας

πεινασμένος κι απόκληρος

μπήγω την έρημη καλύβα μου στο φως

να θρέψω τα παιδιά μου

τον κόσμο μου να θρέψω.

Να χαλάει και να φτιάχνει η ξυλοκαλύβα μου

κι εγώ

στη ράχη των χρωμάτων να σκαρφαλώνω.

Δεν έχω γη, νερό κι ουρανό από αυτά τα χρώματα

διότι του άλλου κόσμου είναι.

Δεν έχω να παίρνω λίγα στο νου μου,

λαθραία σαν πασατέμπο

να τα μασάω στην πόλη που θα κατέβω

μήπως και ξεχάσω.

Πουλιά στο σούρουπο
κάθεται πέφτουν
νοσταλγίες ανεξέλεγκτες λευτερώνονται

στίγματα ιερά
ψυχές τ' ουρανού
συμπαγείς ξεχειλίζουν
πάνω μου γκρεμίζονται και σκαλώνουν

τα δώρα μου
πουλιά σε κλουβιά
σε ήχο κρουστού
σε στίχους μουσικής.

Κάθε πρωϊ άστεγος ξυπνώ. Καλύβα ψάχνω, τη μέρα να περάσω. Χτίζω με τη ματιά μian οροφή και τοίχους που κάθε τόσο καταρρέουν. Τρέχω απ' άκρη σ' άκρη τα στηρίγματα να βοηθήσω μέχρι το βλέμμα μου να εξοικειωθεί και, σιγά-σιγά, οι τοίχοι να στερεωθούν ώσπου αίσθησή μου να γίνουν. Μian ασυνήθιστη ελαφρότητα, αποκτώ τότε. Μετακινώ στεγανά κι ένα καινούργιο κομμάτι της ψυχής μου ελευθερώνεται. Ύστερα σπεύδω, φορώντας την στολή του ουρανού, σ' αυτόν την ημερήσια θητεία μου να υπηρετήσω, και, ψηλαφώντας της παρουσίας μου την κρυφή γνώση, εκτελώ τις εντολές του μέσω ενός ανεπαίσθητου σκιρτήματος.

Κάθε πρωϊ αυτό.

Ξυπνάω άστεγος, ψάχνω καλύβα να περάσω την μέρα μου. Χτίζω με τη ματιά μου μια οροφή, οι τοίχοι κάθε τόσο καταρρέουν. Τρέχω στην μια και στην άλλη μεριά, τα στηρίγματά της να βοηθήσω, μέχρι το βλέμμα μου να εξοικειωθεί και, σιγά-σιγά, οι τοίχοι να στερεωθούν μέχρι αίσθησή μου να γίνουν. Μια ελαφρότητα αποκτώ τότε ασυνήθιστη, μετακινώ τοίχους κι ένα κομμάτι ελευθερώνεται καινούργιο του κορμιού μου. Κατόπιν, φορώντας την στολή του ουρανού, σπεύδω να υπηρετήσω την ημερήσια θητεία μου σ' αυτόν, κατέχοντας την κρυφή γνώση της παρουσίας του, μέσω ενός ανεπαίσθητου σκιρτήματος του κορμιού.

ΝΟΜΑΣ

Περιπλανώμενες φωνές
της θλίψης απότοκες
και του έρωτα συγγενείς
με τις παπαρούνες και τα χόρτα
ίδιο ξεριζωμό ζήσατε
ίδιες ιστορίες για τον πόνο να πείτε
που ουσία του αγίνωτου
και αδελφές της φθοράς μου είναι.

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΓΙΝΟΜΑΙ

Γίνομαι ό,τι βλέπω.

Βλέπω κρίνο

μοσχοβολάω σαν γαμπρός.

Γίνομαι σχισμή

κι αγκαλιάζω χώμα.

Με μια μπλούζα στα πλευρά μου

κι έναν καπνό στην κορυφή

ινδιάνικη σκηνή γίνομαι.

Βυθίζω τα πόδια μου στη γη

κρατήρας γίνομαι

χρώματα εξαπολύω

χαλιά με φωτεινά οργισμένα φύκια.

Πέτρα στα πλευρά του λόφου γίνομαι

το θρόνο μου αφήνω

και μέσα της χάνομαι

γιατί, ό,τι βλέπω γίνομαι.

ΔΙΑΤΡΗΤΟΣ

Ήταν ένας άνθρωπος που είχε μαύρες στο σώμα του τρύπες.

Μπαινόβγαίνει ο ήλιος από μέσα του

μπαινόβγαίνει και ο αέρας

τα λόγια των ανθρώπων

και τα ψέματά τους.

Επέπλεε στη θάλασσα.

Φίλος της ήταν

αφού την άφηνε από μέσα του να περνάει.

Δεν πάλευε στην επιφάνεια να κρατηθεί.

Δεν πάλευε ακόμα και στη ζωή

δίχως λόγο να κρατηθεί.

Όλα περνούσαν κι έφευγαν.

Έφευγαν...

Διότι είχε τρύπες πολλές στο σώμα του

απ' τους πολλούς θανάτους

Λογαριασμός Όψεως Β'

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Φόβιζε τους ανθρώπους
μίλα τους για κόλαση
για την Αποκάλυψη.
Μίλα τους για αμαρτίες
για πολέμους
για εγκλήματα μίλα τους
για καταστροφές.
Δείξε το αίμα του σκοτωμένου
την άψυχη ματιά του
του οξυγόνου τον σωλήνα.

Φόβιζε τους ανθρώπους
και θα σου παραδοθούν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΔΕΔΕΣ

Το τρένο πέρασε τα σύνορα
μετέωρο το χέρι της μάνας
το μονοπάτι χαιρετούσε.
Οι ξενώνες, οικογένειά του πια
τα βιβλία, λήκυθοι των δακρύων του
μάζευαν τις σταγόνες
γίνανε τόπος
σπίτι με συγγενείς και σάλα
με τζάκι και παππού στο σκαμνί
με μάνα που πλέκει και σηκώνει κάθε τόσο
στο μονοπάτι την ματιά.

Έμαθε με δυο των δαχτύλων του νεύματα
να φανερώνει
τη λέξη γίγνεσθαι
να την στερεώνει
στις δυο όψεις του φεγγαριού
τον φοβερό πέλεκο, το μόνο του λάφυρο
από το στερημένο χέρι, το μετέωρο
που του χάρισε ταύρο ανυπότακτο
και εκείνον τον στοργικό λυγμό
κρυμμένο ανάμεσα σε στάχια, ηλιοτρόπια
και σπόρους προϊστορικούς.

ΑΣΤΡΙΚΗ ΥΛΗ

Ουρανός είναι
το τέλος ενός ελικοειδούς
πυρακτωμένου σωλήνα
που με απίστευτη ταχύτητα τον διαπερνάς
και σε εκτινάσσει σε μια
γαλάζια
περιστρεφόμενη
με αραιά συννεφάκια αυλή.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Παίρνω από το χέρι τα συναισθήματα μου
το καλό και το κακό
στην πόλη να τα πάω
με ίδια ρούχα ντυμένα
να μην φανεί η προτίμηση
να μη φανεί σε πιο έχω αδυναμία.
Στην πόλη δεν θα χαζέψω κτήρια κι αυτοκίνητα
δεν θα με ξεμυαλίσουν όλα αυτά.

Σαν τα μάτια μου θα προσέχω τα μικρά μου
αν τα χέρια τους κρατώ σφιχτά.
Αυτά θα είναι τα μάτια μου στον συνωστισμό
αυτά στο πάρκο, στους δρόμους
αυτά παντού.

ΘΕΜΕΛΙΟ ΒΛΕΜΜΑ

Ακουμπώ στο μπαλκόνι
κάγκελα γερά με προστατεύουν.
Οι κάτω δεν φτάνουν
δεν αγγίζουν
διότι σύνορο είναι
όπως το χέρι της μάνας.
Αυτό
που κολλάει καρέκλες γύρω από το κρεβάτι
που ανοίγει μια ομπρέλα
κάτω από τη βροχή
από τις γκρίζες καμινάδες
τον χλωμό ήλιο με την λασπουριά.
Όριο τα κάγκελα είναι
και κατάληξη
από την ταπείνωση του λάθους
απ' το ποτέ ξανά και όμως
από το πάλι και πάλι.
Ό,τι δοκιμασμένο, εκεί απλώνεται
να κυματίσει
να παραδοθεί στο λίκνισμα του αέρα
εδώ και κει
σε όλο το φράχτη
σαν σημαιάκια πανηγυριού
πέρα στον μακρινό ορίζοντα
που άφοβα φωτίζει.

ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ*Odi ergo sum*

Οφείλουμε όλοι σεβασμό
στης κακίας μας το μαύρο βράχο.

Της οφείλουμε την αναγνώριση της ύπαρξής της
τον καταστατικό χάρτη των δικαιωμάτων μας
για να συγκατοικήσουμε κάποτε μαζί της
χωρίς φθορές
κι άκαρπες επεκτάσεις.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Ο χώρος των αρχαίων Φιλίππων
ανήκει στην πριγκίπισσα αλεπού
που μεγάλόπρεπα
περπάτησε στα χαλάσματα
ώσπου χάρθηκε
αφήνοντας την σιά της
την σελήνη.

ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΧΩΜΑ

Για λίγο
στεκόμαστε πάνω από τη γη
αγέρωχοι
περήφανοι
μοναδικοί.
Το περισσότερο όμως
γινόμαστε χούφτα χώμα
ταπεινοί
πλάι-πλάι
με ό,τι στον καιρό της περηφάνιας μας
αποστρεφόμασταν.

Μια χούφτα χώμα
γεμάτη με σένα και μένα.

Ποίηση, η λέμβος
που κουβαλάει για λίγο στην πατρίδα της την ψυχή
και την επιστρέφει

ΥΛΙΚΑ ΣΩΜΑΤΟΣ

Και να εγώ ημίγυμνος
με τα χέρια ανοιχτά
πάνω απ' της Βαβυλώνας τις πεδιάδες.

Τι δουλειά έχει ένα κορμί σημερινό
στα ερείπιά της;
«Είναι από τα ίδια υλικά»
μου απαντάει κάποιος από κάτω
καθώς το σώμα αιωρείται ψηλά
πάνω απ' τα βουνά των Ασσυρίων.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Όταν ακολουθείς το αέναο φως
όταν κινείσαι μαζί του
είναι ποίηση.

Όταν καταγράφεις το στάσιμο φως
γράφεις ποιήματα μόνο.

Δεν είναι ποιητής
ο λεξιγράφος της μέλλουσας στάχτης
και του σχήματος
αλλά ο ακολουθών
το διαρκώς σχηματιζόμενο φως.

Η έρημος πριν γίνει έρημος
καμήλα ήτανε

Με τι παπούτσια να περπατήσω αυτήν την ηλικία;

Τι ρούχα να φορέσω στον καιρό της;

Τόσος πλούτος έξω μου

κι εγώ χάνομαι μέσα μου.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ

Καρφώνομαι στον αέρα
απλώνω βαμβάκι από πάνω
τον καιρό μου να στεγάσω.
Σαν φωταγωγημένη εκκλησία
στις διαθέσεις της νύχτας να κυματίζω.

Πέφτουν αστέρια στην σκεπή
σβήνουν στα βαμβάκια οι φωτιές
δρασκελούν το καντηλάκι μου
βροχή, βροχή τ' αστέρια
η νύχτα βροχή.

Τάισα τα ζώα, χαλάρωσα τα ρούχα
στο χάνι μου ξαποσταίνω
κοιτάζοντας από το τζάμι
τις σκεπές, τις κορφές και των άγριων ζώων τις ράχες
τις διαθέσεις και τους κύκλους των ανθρώπων.

Ακούω ποδοβολητά ιπτάμενων αλόγων
φτεροκοπήματα αγίων.
Στοχασμοί πολεμιστές κατηφορίζουν τα βουνά
κι ένας ήλιος
τους γκρεμούς των σπλάχνων μου φωτίζει.

Θα λιώσουν και σήμερα οι πάγοι
θα γίνουν νεράκι
θα κυλίσουν στις πεδιάδες.
Θα ψάξουν τα πουλιά φωλιές στους βράχους
και θα μετρήσουν κέρδη και ζημιές
από τον χαλασμό της νύχτας.

Το αναπάντεχο
φρόντισέ το
ρίξε ένα ρούχο πάνω του
καλοδέξου το
πάρ' το μαζί σου
κέρασε του κάτι.

Ο τελώνης είναι
που ζητάει τα τέλη του
για την διέλευση σου στο άχρονο.

ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Αποφεύγοντας τα ρεύματα
ανυψώνομαι
ως την μήτρα του ουρανού
για να αρχίσω το ταξίδι
ίσαμε την ανθρώπινη μήτρα.

Οι φωτιές, οι αστραπές
τα κρύσταλλα του κόσμου μου είναι.
Τα τραπέζια, τα ρούχα
τα παράθυρα του Άλλου.

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Δώσ' τα όλα.

Μνήμη

Αίσθηση

Όλα.

Για σένα,

κράτα την ξεραίλα

το αχάιδευτο χώμα της ρίζας του αμπελιού

το σκονισμένο καλντερίμι

την άνυδρη πλαγιά του βουνού.

Κράτα την ξηρασία εντός σου

Περιεχόμενα

Λογαριασμός 'Οψεως Α'

<i>Ένας παράνομος ραδιοσταθμός.....</i>
Καταφύγιο ύλης.....
Ασαφής σαφήνεια.....
<i>Στον ύπνο μου.....</i>
Ο άγιος θυμός.....
Ο ιερός φόβος.....
Το σύμπαν μέσα μου.....
<i>Ας αφήσω το άγνωστο.....</i>
Ανέφικτο.....
Προσφυγιά.....
<i>Πουλιά στο σούρουπο.....</i>
<i>Κάθε πρωί.....</i>
Νομάς.....
Ό,τι βλέπω γίνομαι.....
Διάτρητος.....

Λογαριασμός 'Οψεως Β'

Επίκληση.....
Απόστολος Δέδες.....
Αστρική ύλη.....
Περίπατος στην πόλη.....
Θεμέλιο βλέμμα.....
Φόρος τιμής.....
Η πριγκίπισσα των Φιλίππων.....
Μια χούφτα χώμα.....
<i>Ποίηση.....</i>
Υλικά σώματος.....

Ποιητής.....

Η έρημος

Με τι παπούτσια να περπατήσω.....

Μετέωρος.....

Το αναπάντεχο.....

Της Αναλήψεως.....

Οι φωτιές, οι αστραπές.....

Κλείσιμο λογαριασμού.....

[ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ]

Αρ. αντιτύπου

ISBN

Τα μουσικά έργα του Σούλη Λιάκου

Βοήθεια κολλήσαμε (Μουσικό Παραμύθι), «Τάλαντον», Βέροια 1995

Την μπέρτα μου ανεμίζω, «EROS music», Αθήνα 1999

Το μέσα μου βουνό, «E-TTERA», Αθήνα 2003, «LEGENT», Αθήνα 2008

Με δυο πούπουλα στην πλάτη (δεκατρία τραγούδια και εννέα κείμενα), «Ζεύξις», Αθήνα 2011

Γεννήθηκα και μεγαλώνω στην Βέρα. Στοιχειώνω κοντά της, της κρύβομαι, αλλά κάθε τόσο οι μυθικοί βασιλείς της με ανακαλύπτουν, και μου αναδέχονται μια αυδοστολή. Κατάλαβα, λέω, δέλωμαι να εαρκωθούν αυτοί, να γίνει το άδυο υλικό και εγώ να αναληφθώ.

Φωνές με γίνονται, φωνές μυστήριες από ύπνους. Τι γινάω εγώ σε τέτοια μέρη;

Φοβάμαι και αρπών ιδίω στην ζετομά του γεννήθηκα, κείνου κοντά στο γήπεδο. Αφουγκράζομαι τα αυδογέματα από τα ανοιχτά υπαράδυρα τις υπαρομορφωμένες μελωδίες. Ξεχωρίζω την «Μαχαράνη», τα «Ηλιοβασιλέματα», του «Υμητό», του Τετσήνη, του Καραντζή, τις χορδίες του Σίμωνα Καρρά, του «...ραδιοφωνικό σταθμό της Άγκυρας!» του 'λεγε η μάνα μου με καμάρι, τους αμανέδες των υδροφύγων. Ξεχωρίζω και ένα χέρι του κρατούσε ένα υδολύτμο αχ, και υδρουαδούσε να το ακουμπήσει με ευλάβεια και υδροσοχή ύπνους στην ψυχή μου. 'Ααα! Ήταν και οι φαλημνίες του υδαιδουί του ερχόταν να μας δει ύπνους στο κάρο με το άλογο: «η άμμος της θαλάσσης» «του ύδου εφραμυθέντος». Ήταν και τα γλυκά υδρόσωδα των κορτσιών του δεν έβρεκα τρώω να τα φτάσω. Ήταν η μεγάλη Παρασκευή στον Άγιο Αντώνη με τις κλεφτές ματιές και εκείνη η ακατόρητη ερωτική νοσταλγία του με τα χρόνια γίνηκε καυτή ανάα, και δρόμος χωρίς υδωτροφή.

'Ααα! Θα' να τα τραγούδια ο τρώος, έλεγα, και ταξίδια με τις ύρες φυλακισμένος στις έξι χορδές. Ήταν το ανασηκωμένο μαντήλι στο μέτωπο της μαζιάς μου, από τη μα, κι από την άλλη οι φίλοι μου με τα ευκροτήματα του υδαίριανε και εγώ καθηλωμένος στον δισταγμό. Τι μεγάλα για μένα τα ακατόρητα φάντασμα!

Κείνους τράληξα άλλου δρόμο, όμως κάτι διμόμου... Ξυδαύδα για φαρμακουδαίος. Όμως οι φωνές, οι φωνές, όμως οι υπαρομορφωμένες μελωδίες από τα ανοιχτά υπαράδυρα τα αυδογέματα στην ζετομά, κάτι αφήνανε στο κορμί μου. Μία ουσία από άλλου. Νόμια όμως ήταν τα υδρόσωδα των κορτσιών! Δεν ήταν! Ήταν κάτι σαν αέρα του ερχόταν από το ύπνους και είχε κάτι από όλα: βλέματα, μοναξιά ανάγκη για ζοητία και για μούρασμα...

Να φύγω να φύγω από δω. Αλλού, αλλού είναι η υδατρίδα μου!

Θαύματα τους υδωητές του φέλιανε αγγελικά ύπνους από ουράνια κάρα. Σαν του υδαιδουί!.. Θαύματα τους μουσικούς του γιντανεύανε αυτή την υδωητία.

Σούλης Λιάκος